

Allemaal digitaal?!

Onze wereld digitaliseert razendsnel. We doen er allemaal aan mee. Je bankzaken regelen, je verwarming regelen, je digicorder programmeren vanop afstand, een chatgesprekje met een hulpverlener, een afspraak met je huisarts maken, vlug wat online bestellen. Het is oh zo handig. Wat is dan het probleem eigenlijk?

Het probleem is dat **niet iedereen verbonden** is. Wel of niet digitaal actief zijn, is geen zwartwit verhaal. Misschien kan je wel met een smartphone werken, maar heb je geen laptop. Of heb je net die bank-applicatie onder de knie en verandert die weer. We hebben dus allemaal een heel verschillend digitaal profiel.

Mensen met een laag inkomen lopen een hoog risico op digitale uitsluiting.

Maar de verschillen hebben niet enkel te maken met interesse of zin om iets nieuws te leren. Ze weerspiegelen ook de bestaande **ongelijkheid** in onze samenleving. Zo lopen mensen met een laag inkomen een hoog risico op digitale uitsluiting.

Niet iedereen heeft toegang tot digitale technologieën. Al die toestellen kosten handenvol geld en gaan maar enkele jaren mee, in het beste geval. Bovendien heb je er niks aan, zonder een goed en vaak duur internetabonnement.

Niet iedereen kan er even goed **mee werken**. Heb je het kunnen leren op je job of op school? Ben je opgegroeid tussen de digitale toestellen? Heb je vrienden of familie die je op weg helpen?

De verschillen in digitale toegang en vaardigheden worden vooral problematisch wanneer het ook de toegang tot diensten en zelfs sociale rechten bemoeilijkt. Bijbetalen om je bankzaken in het kantoor te doen, een premie online aanvragen, een persoon aan de lijn krijgen als er iets is misgelopen met je uitkering ...

Digitale uitsluiting is het resultaat van ongelijkheid, en vergroot ze die ongelijkheid nog. Belangrijk: we strijden **niet tégen het digitale aanbod**. Digitalisering kan voor mensen in armoedesituaties voordelig zijn. Tenminste als de samenleving meer inzet op automatisch rechten toekennen. Als we administratieve processen vereenvoudigen, zodat er meer tijd overblijft voor dienst- en hulpverlening. Ook mensen in armoedesituaties zijn gebaat bij minder verplaatsingen en minder tijdverlies. Wie wil, moet dus kunnen gebruik maken van digitale toepassingen. Iedereen moet de kans krijgen om verbonden te raken. Maar ook een niet-digitaal aanbod blijft nodig voor wie even niet online kan of wil.

We hebben het recht geconnecteerd te zijn. Maar we hebben ook het recht niet-geconnecteerd te zijn.

We strijden voor digitale inclusie én voor een niet-digitaal alternatief. Digitale inclusie bereiken we door mensen toegang te geven tot internet en toestellen, en door voldoende opleidingen te voorzien zodat iedereen bijleert. Ook de makers van applicaties en aanbieders van diensten hebben een verantwoordelijkheid. Waarom zorgen zij niet dat hun producten makkelijk te gebruiken zijn, ook door mensen die minder digitaal vaardig zijn?

Zorgen dat mensen hun weg vinden in het digitale doolhof, is dus van groot belang. En zorgen dat mensen die het digitale doolhof (willen) vermijden niet achterop blijven, is minstens even belangrijk. Kortom, **we hebben het recht geconnecteerd te zijn. Maar we hebben ook het recht niet-geconnecteerd te zijn.** Beide zijn helemaal OK.

Met deze campagne brengt Welzijnszorg de impact van digitalisering op het leven van mensen in een armoedesituatie onder de aandacht. We willen een samenleving die iedereen betreft: digitaal actief of niet, we laten niemand achter. Dat vraagt een inspanning van iedereen: van de overheid, van dienst- en hulpverleningsorganisaties, van het jeugdwerk, het onderwijs ... En van ons als individu. Heb jij samen met ons aandacht voor digitale uitsluiting in onze eigen omgeving? Voer jij mee actie voor gelijkheid? Dankjewel! **Samen tegen digitale uitsluiting, samen tegen armoede.**